

Les raons d'un bon Nobel

Edicions 62 recupera i actualitza la primera i única biografia en català de Bob Dylan

A final dels anys vuitanta Edicions 62 ens va convocar a un dinar de premsa amb motiu de la nova col·lecció Pere Vergés de Biografies, que va editar amb Caixa de Catalunya. Quan li vaig preguntar a l'enyorat Josep Maria Castellet quin era el motiu pel qual els cinquanta personatges triats fossin morts –la col·lecció s'encetava amb Thomas Mann, Buñuel, Martin Luther King, Joan Maragall i Einstein–, l'editor es va girar cap a mi i em va oferir un repte: “Proposa-me'n un de viu perquè n'hi ha dos o tres dels escollits que no em fan el pes.” Immediatament li vaig dir el nom de Bob Dylan i Castellet es va entusiasmar. L'endemà Francesc Vallverdú em va trucar per concretar terminis i lliuraments. Per mi va ser un estímul començar una lectura de Dylan, a qui escoltava des dels 14 anys perquè el meu entrenador de futbol, el Luis, ens va oferir al meu amic Javier Rodríguez i a mi liquidar la seva discografia vella perquè s'havia comprat una cadena d'alta fidelitat i la majoria de discos vells saltaven o estaven ratllats. Acostumats als Beatles, Stones, Bravos, Kings, Who, Creedence Clearwater, Doors i altres bandes, Dylan se'ns va fer feixuc, però havíem d'insistir en les audicions perquè Dylan era el més representat entre la discografia del nostre adorat Luis i no podia ser que ell s'equivoqués. Era impossible! I el vam escoltar per activa i per passiva, de dia i de nit, junts i per separat, fins a l'extrem que a casa em van començar a amenaçar com si la nova excentricitat fos inaguantable. Tres àlbums de final dels anys seixanta van obrir les nostres orelles: els que contenien les dolces balades de *Self portrait*, l'entrada al *country* de *Nashville Skyline* i el xut d'electricitat que va representar el concert *Before the flood*, amb els irrepitibles i malaguanyats The Band. Escoltar com s'alternaven les veus de Dylan amb Levon Helm, Rick Danko, Richard Manuel i Robbie Robertson va ser arribar al cel, segurament el millor que he escoltat de la galàxia rockera. Amb aquesta iniciació, penetrar en les profunditats del magistrals *Blonde on blonde*, *Highway 61*, *John Wesley Harding* i els primers discos folk va ser un exercici plaent, podríem dir orgàsmic. En aquella

mateixa època, a mitjan anys setanta, van sortir dos dels treballs més importants de Dylan després de *Blonde on blonde*: *Blood on the tracks* i *Desire*, amb el reivindicatiu tema *Hurricane*, el *single* va sortir amb una fotografia del boxejador Rubin Carter. Vaig demanar-lo en préstec en uns coneguts magatzems barcelonins després de programar-lo insistentment en un dels

de Dylan al costat de Gerard Quintana– havia entrat a les nostres discoteques mentre les revistes *Vibraciones* i *Disco Star* publicaven reportatges sobre la gira Rolling Thunder Revue, en què el cantautor de Minnesota es va abocar a la carretera al costat de Joan Baez, Roger McGuinn, T-Bone Burnett, Mick Ronson i altres preclars exponents del rock.

Molts també ens vam introduir a la poesia amb aquells cantautors europeus i vam entrar en la dimensió de les lletres a través de Dylan, Cohen i Lou Reed. Per això, resulta difícil entendre que molts poetes i intel·lectuals hagin qüestionat el veredict de l'Acadèmia Sueca. Es podria comparar amb Raimon quan va rebre el merescut Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Com Raimon i altres cantautors, Dylan ha portat la poesia –sí, és poesia el que fa, diguin el que diguin els detractors– a un àmbit en què el predomini del soroll i la contaminació acústica és aclaparador. Bob Dylan ha obert consciències i les ha tancat, no ha volgut parlar més del compte per opinar i ens ha exhortat a buscar un camí propi, una fita en una època insulsa d'imitadors. És menys rellevant literàriament Dylan que Modiano o Le Clézio? Aquest és un debat mort. Si el que fa Dylan no és poesia, tampoc ho serien determinats llibres de la Bíblia o W. B. Yeats. *

Negar la poesia de Bob Dylan és un debat mort

bars de la plaça Virrei Amat, on patien la tortura de acollir-nos. Recordo sentir *Hurricane* a les discoteques Escàndia, Chufo, Nostre Món, Lotus, Dinos i a Trocadero de Travessera de Gràcia, on es podia alternar amb temes *canis* de Rumba 3, Chichos i Las Grecas. El Dylan protesta que havien popularitzat al nostre país, des dels anys seixanta, el Grup de Folk, Els 3 Tambors, Pau Riba, Sisa i Jordi Batiste –que després va fer un parell d'aproximacions convinents amb el grup Els Miralls

Bob Dylan
en una imatge de començament dels anys setanta
COLUMBIA

Música